

**ЩОДО ОСОБЛИВОСТЕЙ ПРАВОВОГО СТАТУСА ВІДПОВІДАЧА У СПРАВАХ ПРО
ОСКАРЖЕННЯ РІШЕНЬ ПРО ЗАСТОСУВАННЯ ЗАХОДІВ ВПЛИВУ ЗА ПОРУШЕННЯ
БЮДЖЕТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА**

Дмитрик А.Б.

*к.ю.н., доцент кафедри
адміністративного права та адміністративного процесу
Львівський державний університет внутрішніх справ
Україна, Львів*

**CONCERNING THE PECULIARITIES OF THE LEGAL STATUS OF THE DEFENDANT IN CASES
OF APPEAL AGAINST DECISIONS ON THE APPLICATION OF MEASURES OF INFLUENCE FOR
VIOLATION OF BUDGET LEGISLATION**

Dmytryk A.

*Candidate of Juridical Sciences, Associate Professor
Lviv State University of Internal Affairs*

АНОТАЦІЯ

Прослідковано соціальне значення діяльності та елементи правового статусу відповідача у справах про оскарження рішення про застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства. Досліджено його права та обов'язки а також взято його процесуальний статус в адміністративному судочинстві, і виокремлено притаманні йому риси як учасника бюджетно-деліктних відносин.

ABSTRACT

The social significance of the activity and the elements of the legal status of the defendant in cases of appealing the decision on the application of influence measures for violation of budgetary legislation were traced. His rights and obligations were investigated, as well as his procedural status in administrative proceedings, and features inherent to him as a party to the budget-delinquent relations were distinguished.

Ключові слова: Адміністративна справа, громадянин, заходи впливу, відповідач, позов, порушення бюджетного законодавства.

Keywords: Administrative case, citizen, measures of influence, defendant, lawsuit, violations of budget legislation.

Постановка проблеми. У ч. 4 ст. 46 КАС України визначено, що відповідачем в адміністративній справі є суб'єкт владних повноважень, якщо інше не встановлено КАС України. Судова практика в адміністративних справах за участю суб'єктів владних повноважень свідчить про постійне й досить часте здійснення цими суб'єктами адміністративних процесуальних повноважень одного й того ж учасника адміністративного процесу – саме відповідача, тому таку діяльність слід сприймати як узвичаєну форма участі суб'єктів владних повноважень в адміністративному судочинстві та найбільш поширену порівняно з іншими формами участі [1, с. 54]. При цьому необхідно брати до уваги загальні умови, за яких конкретний суб'єкт владних повноважень може взяти участь в адміністративній справі як відповідач [2, с. 58]. Як вірно відзначає О. В. Кошій, по-перше, повноваження відповідача здійснюватиме лише та особа, яка є повноцінним носієм матеріальної правосуб'єктності, жодним чином не обмежена чи позбавлена дієздатності. По-друге, аби особа набула правосуб'єктності відповідача необхідно щоби вона до початку відкриття провадження у справі, була учасником матеріальних публічно-правових відносин [3, с. 518], в яких виник спір саме між конкретним позивачем та відповідачем. Тобто реалізація прав та обов'язків відповідача в адміністративному судочинстві – суб'єкта владних

повноважень, який застосував захід впливу за порушення бюджетного законодавства, тісно пов'язана з матеріально-правовим статусом такої особи як учасника бюджетно-деліктних відносин, що дає можливість повторно наголосити на доцільності використання в адміністративному судочинстві поняття «правовий статус відповідача (позивача)».

В адміністративних справах про оскарження рішень про застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства відповідачем визнається суб'єкт владних повноважень, який прийняв оскаржуване рішення. У ст. 118 БК України наведено перелік таких суб'єктів владних повноважень – Міністерство фінансів України, органи Державної казначейської служби України, органи державного фінансового контролю, місцеві фінансові органи, головні розпорядники бюджетних коштів (приймають відповідно до своїх повноважень рішення про застосування зупинення операцій з бюджетними коштами, призупинення бюджетних асигнувань, зменшення бюджетних асигнувань, повернення бюджетних коштів до відповідного бюджету, безспірне вилучення коштів з місцевих бюджетів), учасники бюджетного процесу, уповноваженими БК України на здійснення контролю за дотриманням бюджетного законодавства – органи бюджетного контролю (вносять попередження про неналежне виконання бюджетного законодавства з вимогою щодо усунення порушення бюджетного законодавства). Норми глави 17

БК України наділяють контрольними повноваженнями у сфері дотриманням бюджетного законодавства Верховну Раду України та Комітет Верховної Ради України з питань бюджету (стаття 109 БК України), Рахункову палату України (стаття 110 БК України), Міністерство фінансів України та місцеві фінансові органи (стаття 111 БК України), Державну казначейську службу України (стаття 112 БК України), органи державного фінансового контролю за контролю за дотриманням бюджетного законодавства (стаття 113 БК України), Верховну Раду Автономної Республіки Крим та відповідні місцеві ради (стаття 114 БК України), Раду міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації та виконавчі органи відповідних місцевих рад (стаття 115 БК України). Зважаючи на належність до різних гілок влади, на особливості правового статусу та на їхні завдання, узагальнюючим поняттям щодо цих суб'єктів поряд з поняттям «органи бюджетного контролю» є можливим використання поняття «органи публічної адміністрації, уповноважені Бюджетним кодексом України на притягнення до фінансово-правової відповідальності».

Аналіз практики адміністративних судів дозволяє стверджувати, що серед наведених органів публічної адміністрації, уповноважених БК України на притягнення до фінансово-правової відповідальності, найчастіше статус відповідача у справах про оскарження рішення про застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства отримують органи Державної аудиторської служби України та органи Державної казначейської служби України. Правовий статус органів Державної аудиторської служби України як суб'єкта бюджетного контролю визначається низкою законодавчих та підзаконних нормативно-правових актів.

Стаття 1 Закону України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні» органом державного фінансового контролю в Україні називає центральний орган виконавчої влади, уповноважений Кабінетом Міністрів України на реалізацію державної політики у сфері державного фінансового контролю, а відповідно до п. 1 Положення про Держаудитслужбу саме Державна аудиторська служба України є цим суб'єктом. Серед функцій органу державного фінансового контролю, що зумовлюють його діяльність у сфері бюджетних відносин і як наслідок впливають на його правовий статус в адміністративному судочинстві, доцільно виокремити такі: 1) здійснення державного фінансового контролю за: цільовим та ефективним використанням коштів державного і місцевих бюджетів; достовірністю визначення потреби в бюджетних коштах при складанні планових бюджетних показників; відповідністю взятих бюджетних зобов'язань розпорядниками бюджетних коштів відповідним бюджетним асигнуванням, паспорту бюджетної програми (у разі застосування програмно-цільового методу у бюджетному процесі); веденням бухгалтерського обліку, а також складанням фінансової і бюджетної звітності, пас-

портів бюджетних програм та звітів про їх виконання (у разі застосування програмно-цільового методу у бюджетному процесі), кошторисів та інших документів, що застосовуються в процесі виконання бюджету; станом внутрішнього контролю та внутрішнього аудиту у розпорядників бюджетних коштів; усуненням виявлених недоліків і порушень; 2) розроблення пропозиції щодо усунення виявлених недоліків і порушень та запобігання їм у подальшому; 3) вживання в установленому порядку заходів до усунення виявлених під час здійснення державного фінансового контролю порушень бюджетного законодавства та притягнення до відповідальності винних осіб (стаття 8 Закону України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні»).

Виконання функцій органів Держаудитслужби забезпечуються комплексом повноважень, що найяскравіше проявляються у процесі проведення державного фінансового аудиту та інспектування. Державний фінансовий аудит є різновидом державного фінансового контролю і полягає у перевірці та аналізі органом державного фінансового контролю фактичного стану справ щодо законного та ефективного використання державних чи комунальних коштів і майна, інших активів держави, правильності ведення бухгалтерського обліку і достовірності фінансової звітності, функціонування системи внутрішнього контролю. Інспектування здійснюється органами Держаудитслужби у формі ревізії та полягає у документальній і фактичній перевірці певного комплексу або окремих питань фінансово-господарської діяльності підконтрольної установи, яка повинна забезпечувати виявлення наявних фактів порушення законодавства, встановлення винних у їх допущенні посадових і матеріально відповідальних осіб.

Саме під час ревізій виявляється переважна більшість бюджетних деліктів, що фіксуються в акті, на підставі якого приймається рішення про застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства. У багатьох випадках позивачі, оскаржуючи такі заходи, вказують на те, що в акті ревізії було безпідставно та необґрунтовано внесено порушення [7], висновок, зроблений в акті ревізії є хибним [8] або ж просять суд визнати неправомірними дії представників Держаудитслужби, які полягають у наданні безпідставних і протиправних висновків стосовно встановлених порушень в акті ревізії та скасувати акт ревізії [9]. В останньому випадку суд обґрунтовано зазначив, що дії службової особи щодо включення до акта висновків не можуть бути предметом окремого спору в суді, оскільки заперечення, зауваження до акта ревізії (за їх наявності) та висновки на них є невід'ємною частиною акта. Це свідчить про те, що дії, пов'язані з включенням до акта висновків, є обов'язковими, тоді як самі висновки такими не є. Обов'язковою ознакою дій суб'єкта владних повноважень, які можуть бути оскаржені до суду є те, що вони безпосередньо породжують певні правові наслідки для суб'єктів відповідних правовідносин

(обмежують чи порушують права, свободи чи законні інтереси особи) і мають обов'язковий характер. Висновки, викладені в акті, не породжують обов'язкових юридичних наслідків. Акт ревізії не є рішенням суб'єкта владних повноважень у розумінні статті 19 КАС України, не зумовлює виникнення будь-яких прав і обов'язків для осіб, діяльність яких перевірялася, тому його висновки не можуть бути предметом оскарження [9]. При цьому адміністративний суд був змушений дослідити ті елементи правового статусу органів Держаудитслужби, що визначають повноваження під час проведення ревізії, а також правове значення акта ревізії. Очевидно, що ці елементи вплинули на участь в адміністративному судочинстві органів Держаудитслужби як відповідачів у справі про оскарження застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства.

Найбільший вплив серед матеріально-правових норм на правовий статус органів державного фінансового контролю як відповідачів у зазначеній категорії адміністративних справ мають нормативні конструкції, що визначають повноваження щодо усунення виявлених порушень бюджетного законодавства. Так, відповідно до пункту 7 статті 10 Закону України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні» органи Держаудитслужби мають право пред'являти керівникам та іншим особам підприємств, установ та організацій, що контролюються, обов'язкові до виконання вимоги щодо усунення виявлених порушень законодавства, вилучати в судовому порядку до бюджету виявлені ревізіями приховані і занижені валютні та інші платежі, ставити перед відповідними органами питання про припинення бюджетного фінансування і кредитування, якщо отримані підприємствами, установами та організаціями кошти і позички використовуються з порушенням чинного законодавства. Деталізовано цей законодавчий припис в Положенні про Держаудитслужбу, відповідно до якого цей суб'єкт вживає в установленому порядку заходів до усунення виявлених під час здійснення державного фінансового контролю порушень законодавства та притягнення до відповідальності винних осіб.

Державна казначейська служба та її управління здійснюють діяльність спрямовану на збір та концентрацію бюджетних коштів в єдиній системі рахунків, створюють та надають інформацію про стан виконання бюджетів, що дає можливість оцінити якість складеного бюджетного плану та його ефективність; перші на практиці виявляють недоліки бюджетного плану на поточний період, про що терміново повідомляють відповідний орган влади; сприяють погашенню внутрішньо-касових розривів, що сприяє економії бюджетних коштів [10, с. 118].

Загальновідомо, що Державна казначейська служба України характеризується наявністю правового статусу, серцевину якого становлять повноваження юридично-владного характеру, що дає підстави відносити цей державний орган до суб'єктів владних повноважень. При цьому владні

повноваження Казначейства розглядають як сукупність юридичних прав та юридичних обов'язків (у тому числі, обов'язку нести відповідальність за наслідки виконання повноважень), які покладені державою на цей орган та його посадових, службових осіб для здійснення державних функцій у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів [11, с. 70, 71].

У наукових дослідженнях правового статусу Державної казначейської служби України, відзначається тісний зв'язок між бюджетним контролем та застосуванням заходів впливу за порушення бюджетного законодавства. С. І. Харченко відзначає, що виконуючи функцію обслуговування державного й місцевих бюджетів, Казначейство здійснює попередній і поточний контроль, який, по суті, є запобіжним заходом для бюджетних установ щодо можливих зловживань та порушень при використанні ними бюджетних коштів. Саме завдяки йому кількість випадків нецільового використання бюджетних коштів їх розпорядниками значно зменшилася [12, с. 14]. О. П. Гетьманець пропонує доповнити ст. 112 БК України правом органів Державної казначейської служби притягати порушників бюджетного законодавства до відповідальності, що сприятиме результативності бюджетного контролю і розумному балансу економічних та адміністративних заходів контролю [13, с. 232].

Підставою таких висновків є аналіз норм правових актів, що складають основу правового статусу Казначейства. Відповідно до п. 4 Положення про Державну казначейську службу України Казначейство здійснює в межах повноважень, передбачених законом, контроль за: веденням бухгалтерського обліку надходжень і витрат державного та місцевих бюджетів, складенням та поданням розпорядниками та одержувачами бюджетних коштів фінансової і бюджетної звітності; бюджетними повноваженнями під час зарахування надходжень бюджету; відповідністю кошторисів розпорядників бюджетних коштів показникам розпису бюджету; відповідністю взятих розпорядниками бюджетних коштів бюджетних зобов'язань відповідним бюджетним асигнуванням, паспорту бюджетної програми (у разі застосування програмно-цільового методу в бюджетному процесі); відповідністю платежів узятим бюджетним зобов'язанням та відповідним бюджетним асигнуванням; дотриманням правил за операціями з бюджетними коштами в іноземній валюті; дотриманням порядку проведення лотерей з використанням електронних систем прийняття сплати за участь у лотереї в режимі реального часу; дотриманням розпорядниками та одержувачами бюджетних коштів, іншими клієнтами вимог законодавства у сфері закупівель в частині наявності, відповідності та правильності оформлення документів. Якщо під час фінансово-контрольної діяльності виявлено порушення бюджетного законодавства чи виникли інші правові підстави Державна казначейська служба виносить попередження про неналежне виконання бюджет-

ного законодавства з вимогою щодо усунення порушення бюджетного законодавства, складає протоколи про порушення бюджетного законодавства учасниками бюджетного процесу, на підставі яких зупиняє в межах повноважень, передбачених законом, операції з бюджетними коштами, ініціює призупинення бюджетних асигнувань, а також здійснює безспірне списання коштів державного та місцевих бюджетів або боржників на підставі рішення суду.

Правове регулювання особливостей застосування примусових заходів органами Казначейства здійснюється на підставі Методичних рекомендацій щодо порядку застосування органами Державної казначейської служби України заходів впливу за порушення бюджетного законодавства [14]. Систематизація правових підстав і процесуальних особливостей застосування відповідних заходів впливу в одному нормативно-правовому акті справляє позитивний вплив на правозастосовну практику органів Казначейства. У цьому наказі вказано, що порушення термінів надання мережі розпорядників та одержувачів бюджетних коштів, реєстраційної картки розпорядниками бюджетних коштів (одержувачами бюджетних коштів) та змін до неї, документів, що застосовуються в процесі виконання бюджету, порушення порядку відкриття або закриття рахунків розпорядниками та одержувачами бюджетних коштів та низка інших порушень тягне за собою винесення органами Державної казначейської служби попередження про неналежне виконання бюджетного законодавства з вимогою щодо усунення порушення бюджетного законодавства. Можливе одночасне застосування і попередження про неналежне виконання бюджетного законодавства, і зупинення операцій з бюджетними коштами.

У день виявлення факту порушення бюджетного законодавства або не пізніше наступного робочого дня посадова особа органу Казначейства складає у довільній письмовій формі попередження. Таке попередження складається та візується посадовою особою органу Казначейства, яка виявила факт порушення бюджетного законодавства, та підписується керівником (заступником керівника) органу Казначейства. У разі неусунення порушення бюджетного законодавства у термін, встановлений у попередженні, посадовою особою органу Казначейства складається протокол про порушення бюджетного законодавства у двох примірниках. У випадку ж застосування одночасно і попередження, і зупинення операцій з бюджетними коштами, орган Казначейства (після отримання пояснень або відмови від їх надання) протягом одного робочого дня, складає розпорядження про зупинення операцій з бюджетними коштами [14].

Поширеність випадків залучення до адміністративного судочинства як відповідачів у справах про оскарження рішення про застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства органів Державної казначейської служби зумовлена не лише окремими правозастосовними

помилками посадових осіб цих суб'єктів, але й кількісними показниками застосування ними примусових заходів.

Органи Державної аудиторської служби, Державної казначейської служби, Міністерства фінансів України та інші організаційні структури, що приймають рішення про застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства, в адміністративному судочинстві виступають як суб'єкти владних повноважень. У зв'язку з слід наголосити на відмінності заінтересованості в адміністративному судочинстві відповідача - суб'єкта владних повноважень і приватних осіб. Відмінною, передусім, є матеріальна заінтересованість сторони - суб'єкта владних повноважень, яка має виключно суспільно-державний (публічний) характер і полягає, по-перше, у виконанні положень Конституції та нормативно-правових актів України, згідно з якими на цих суб'єктів покладено виконання загальнозначущих обов'язків у сфері бюджетної діяльності. По-друге, матеріальна заінтересованість сторони - суб'єкта владних повноважень - в адміністративному судочинстві зводиться до захисту публічних інтересів, які вони, здійснюючи правосуб'єктність відповідача, представляють в адміністративному суді. Саме представлення в адміністративному суді несуб'єктивних прав, свобод, інтересів і навпаки - забезпечення публічно-державного інтересу принципово відрізняє сторони - суб'єкти владних повноважень від сторін - приватних осіб [15, с. 115-116].

Набуття суб'єктом владних повноважень - органом бюджетного контролю статусу відповідача передбачає наявність адміністративного позову, в якому викладені позовачем вимоги стосуються рішення відповідного суб'єкта владних повноважень. Однак слід враховувати, що вказання в позові певної особи автоматично не призводить до її визнання відповідачем. Позивач може помилятися як щодо загалом порушення своїх прав чи свобод рішенням органу бюджетного контролю, так щодо конкретного суб'єкта владних повноважень, який може бути і не причетний до порушень таких прав чи свобод. Тому коли постає питання про залучення до адміністративного судочинства певного суб'єкта й допоки не відкрито провадження в адміністративній справі, цей суб'єкт, який визначений у позовній заяві як відповідач, вважається лише можливим відповідачем [3, с. 157].

Також необхідно враховувати, що відповідачем вважається особа, яка, не лише порушила права чи інтереси позивача, але й повинна усунути це порушення чи компенсувати шкоду [16, с. 278], а якщо відповідач - суб'єкт владних повноважень, то необхідним є його участь у спірних правовідносинах, що виникли в результаті виконання ним владних управлінських функцій [17, с. 29]. Органи публічної адміністрації, уповноважені БК України на притягнення до фінансово-правової відповідальності, під час застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства безперечно виконують владні управлінські функції, а відтак є

учасниками спірних матеріально-правових відносин. У позовах розпорядників чи одержувачів бюджетних коштів вимагається визнати протиправним і скасувати рішення про застосування відповідного заходу впливу, чим буде усунуто порушення їх прав чи інтересів. На підставі постанови суду органи бюджетного контролю відновлюють операції з бюджетними коштами, відновлюють дію бюджетних асигнувань та здійснюють інші дії, якими поновлюються права та інтереси позивачів.

Таким чином, відповідачем в адміністративній справі про оскарження рішень про застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства є суб'єкт владних повноважень – орган публічної адміністрації, уповноважений Бюджетним кодексом України на притягнення до фінансово-правової відповідальності, який, на думку позивача, виконуючи владні управлінські функції у сфері бюджетно-деліктних відносин, порушив її права та інтереси, та повинен усунути це порушення.

Відповідач як особа, яка бере участь у справі, має такі ж права як і позивач (стаття 44 КАС України) – ознайомлюватися з матеріалами справи, робити з них витяги, копії, одержувати копії судових рішень; подавати докази; брати участь у судових засіданнях, якщо інше не визначено законом; брати участь у дослідженні доказів; ставити питання іншим учасникам справи, а також свідкам, експертам, спеціалістам; подавати заяви та клопотання, надавати пояснення суду, наводити свої доводи, міркування щодо питань, які виникають під час судового розгляду, і заперечення проти заяв, клопотань, доводів і міркувань інших осіб; ознайомлюватися з протоколом судового засідання, записом фіксування судового засідання технічними засобами, робити з них копії, подавати письмові зауваження з приводу їх неправильності чи неповноти; оскаржувати судові рішення у визначених законом випадках; користуватися іншими визначеними законом процесуальними правами. Це дозволяє стверджувати, якщо органи бюджетного контролю у межах процедури застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства приймають рішення самостійно, на власний розсуд, використовуючи своє домінуюче становище щодо підконтрольного учасника бюджетного процесу, то в адміністративному суді такі суб'єкти набувають вже однопорядкового статусу [18, с. 177]. Як відзначає В. М. Бевзенко своєрідну процесуальну природу суб'єкта владних повноважень – відповідача характеризує притаманний виключно йому обов'язок доказування у справі: обов'язок подати суду всі наявні у цього суб'єкта документи і матеріали, які можуть бути використані як докази у справі; обов'язок довести правомірність свого рішення, дії чи бездіяльності, якщо він заперечує проти адміністративного позову (ч. 2, 4 ст. 77 КАС України) [1, с. 56]. У справах про оскарження рішення про застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства обов'язок доказування правомірності цього рішення КАС України

покладає на відповідача – суб'єкта владних повноважень. Окрім доказування правових підстав для рішення (тобто правомірності), правозастосовний суб'єкт повинен доказувати фактичну підставу, тобто наявність фактів, з якими закон пов'язує можливість прийняття рішення щодо учасника бюджетного процесу чи вчинення дії. Так, адміністративні суди, наголошуючи на приписах частини 2 статті 77 КАС України, приймають рішення не на користь органу бюджетного контролю відзначаючи, що «відповідач, фактично порушень вказаних в акті ревізії та правомірність письмової вимоги «Про усунення порушень», яким позивачу пред'явлено вимогу забезпечити повернення коштів в сумі 150219,00 грн., належним чином не довів» [19], «відповідачем не доведено правомірності письмової вимоги «Про усунення виявлених ревізією порушень та недоліків», що зумовлює висновок про необґрунтованість її прийняття (тобто без урахування всіх обставин, необхідних для прийняття такого рішення)» [20], «Державна фінансова інспекція в Сумській області не довела правомірності своїх дій щодо прийняття розпорядження про зупинення операцій з бюджетними коштами Конотопської районної державної лікарні ветеринарної медицини на рахунках, та правомірності цього розпорядження» [21].

Отже, відповідачем в адміністративній справі про оскарження рішень про застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства є суб'єкт владних повноважень – орган публічної адміністрації, уповноважений Бюджетним кодексом України на притягнення до фінансово-правової відповідальності, який, на думку позивача, виконуючи владні управлінські функції у сфері бюджетно-деліктних відносин, порушив її права та інтереси, та повинен усунути це порушення. Органи Державної аудиторської служби України (Державної фінансової інспекції України) та Державної казначейської служби України найбільш активно залучаються як відповідачі у справах про оскарження рішень про застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства.

У справах про оскарження рішення про застосування заходів впливу за порушення бюджетного законодавства обов'язок доказування правомірності цього рішення КАС України покладає на відповідача – суб'єкта владних повноважень. Окрім доказування правових підстав для рішення (тобто правомірності), правозастосовний суб'єкт повинен доказувати фактичну підставу, тобто наявність фактів, з якими закон пов'язує можливість прийняття рішення щодо учасника бюджетного процесу чи вчинення щодо нього певної дії.

У досліджуваній категорії адміністративних справ заперечення проти позову слід розглядати як вимогу відповідача до адміністративного суду про відхилення адміністративного позову у зв'язку з необґрунтованістю чи неправомірністю позовних вимог про скасування (визнання протиправним) рішення, яким застосовано захід впливу за порушення бюджетного законодавства чи інших вимог

позивача або через відсутність підстав для виникнення (продовження) судового процесу.

Література

1. Бевзенко В.М. Суб'єкт владних повноважень як відповідач в адміністративній справі. Вісник Академії митної служби України. Серія: Право, 2009. № 2. С. 54-58.
2. Бевзенко В.М. Участь в адміністративному судочинстві України суб'єктів владних повноважень: правові засади, підстави та форми. Монографія. Київ: Прецедент, 2010. 475 с.
3. Кошій О.В. Сутність та підстави участі в адміністративному судочинстві України відповідача. Форум права, 2011. № 1. С. 516-521.
4. Кодекс адміністративного судочинства: Закон України від 06.07.2005 р. № 2747-IV. Відомості Верховної Ради України. 2005. № 35-36, № 37. Ст. 446.
5. Науково-практичний коментар Кодексу адміністративного судочинства України / Н.О. Армаш, О.М. Бандурка, А.В. Басов та інш.; за заг. ред. докт. юрид. наук, проф. А.Т. Комзюка. Київ: Істина, 2008. 823 с.
6. Науково-практичний коментар Кодексу адміністративного судочинства України / О.М. Пасенюк, О.Н. Панченко, В.Б. Авер'янов та ін.; за заг. ред. О. М. Пасенюка. Київ: Юрінкомінтер, 2009. 704 с.
7. Про утворення Державної аудиторської служби України: Постанова Кабінету Міністрів України від 28.03.2015 р. № 868. Офіційний вісник України. 2015. № 87. Ст. 2907.
8. Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні: Закон України від 26.01.1993 р. Відомості Верховної Ради України. 1993. № 13. Ст.110.
9. Про затвердження Положення про Державну аудиторську службу України : Постанова Кабінету Міністрів України від 03.02.2016 р. № 43. Офіційний вісник України. 2016. № 12. Ст. 506.
10. Ухвала Львівського апеляційного адміністративного суду у справі № 876/2229/16 від 31 травня 2016 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/58103009>.
11. Постанова Запорізького окружного адміністративного суду у справі № 808/6867/14 від 13 травня 2015 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/445018116>.
12. Постанова Львівського апеляційного адміністративного суду у справі № 876/294/14 від 10 вересня 2014 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/40513786>.
13. Гнатовська А.І. Правові засади діяльності Державної казначейської служби України. Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія: Право, 2014. Вип. 1. С. 113-118.
14. Прекрасна О.І. Адміністративно-примусові повноваження державної казначейської служби: поняття та види. Юридичний вісник. Повітряне і космічне право, 2015. № 3. С. 70-76.
15. Харченко С.І. Повноваження органів Казначейства України з контролю дотримання бюджетного законодавства - запобіжник бюджетних правопорушень. Фінанси України, 2013. № 6. С. 7-17.
16. Гетманець О.П. Проблеми реалізації повноважень Державного казначейства України щодо контролю за дотриманням бюджетного законодавства. Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ, 2010. № 3. С. 227-233.
17. Про затвердження Методичних рекомендацій щодо порядку застосування органами Державної казначейської служби України заходів впливу за порушення бюджетного законодавства: Наказ Державної казначейської служби України від 29.12.2012 р. № 394. URL: <http://treasury.gov.ua/main/uk/publish/category/215061>.
18. Бевзенко В.М. Суб'єкти владних повноважень в адміністративному судочинстві України: дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2010. 463 с.
19. Основи адміністративного судочинства та адміністративного права: навч. посіб. / за заг. ред. Р.О. Куйбіди, В.І. Шишкіна. Київ: Старий світ, 2006. 576 с.
20. Смокович М. Відповідач у виборчому спорі: статус та проблеми визначення. Юридична Україна, 2013. № 9. С. 27-34.
21. Попов Р.В. Права відповідача в адміністративному процесі як предмет захисту. Форум права, 2015. № 5. С. 177-185.
22. Ухвала Харківського апеляційного адміністративного суду у справі № 2а–1670/6911/12 від 11.03.2013 р. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/30034505>.
23. Постанова Полтавського окружного адміністративного суду у справі № 816/1308/13–а від 28.05.2013 р. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/31586027>.
24. Ухвала Харківського апеляційного адміністративного суду у справі № 818/1294/15 від 28.07.2015 р. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/47627960>.